

potkává proto, že jsme líní posvěcovat naši duši slovem pravdy, nepoučujeme se ve dne v noci v zákonu Hospodinově a nemodlíme se horlivě a pravidelně! A proto trpí i náš vnitřní člověk hladem a chladem, a vyčerpán, nemá sil k bdělé chůzi v pravdě ke spáse. A tak, abychom využili tyto prostředky, musíme být rozhodnutí, milovaný, co možno nejčastěji naplňovat naši mysl rozjímáním o věcech nebeských. A láska, vlévaná shůry do našich srdcí, se v nás roznítlá a rozplamení. Zároveň se musíme co nejčastěji modlit, neboť modlitba je hlavní způsob a nejsilnější prostředek k našemu duchovnímu obrození a zdaru. Musíme se modlit tak, jak učí svátá církev: „Pane, učiň, ať Tě nyní miluji, jako jindy miluji hřích!“

Pozorně jsem to všechno vyslechl a s dojetím jsem prosil toho svátého otce, aby mě vyzpovídal a podal mi svátosti. Atak ráno, když jsem byl hoden přistoupit k svátému přijímání, chtěl jsem se vrátit s tím milostiplným ponaučením do Kyjeva. Avšak ten můj dobrý otec se rozhodl zajít na několik dní do kláštera a mě na tu dobu ponechal ve své poustevnické cele, abych se v tom tichu mohl bez překážek oddat modlitbě. A opravdu, všechny ty dny jsem prožil jakoby v nebi: díky modlitbám svého zesnulého starce jsem se, já nehodný, těšil dokonalému klidu. Modlitba v mém srdci plynula tak lehce a sladce, že jsem po celou tu dobu zapomněl na všechno, i na sebe - myslel jsem pouze na Ježíše Krista! ...
(z knihy Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci)

Richard Rohr Eucharistie

Ústředním symbolem katolicismu je eucharistie. Církev rozdává Ježíšův chléb a říká: „Toto jsi ty, stáváš se tím, co jíš. Jsi více jeden než mnozí. Jsi sice jeden, ale také jsi lámán.“ Toto je tajemství, které katolicismus stále slaví a snaží se mu porozumět. Nemyslím, že se stáváme katolíky proto, abychom se stali mystickými, metafyzickými, transcendentními, abychom dosáhli jakési nirvány. To by mohla být svatost buddhisty nebo hinduisty; mohla by to být některá z dnešních sekt nebo skupin, které mi připomínají jakési UFO. To není katolické křesťanství.

Katolické chápání křesťanství ve své nejlepší podobě nezdůrazňuje, jak vzlétnout do oblak, ale jak se postavit oběma nohama na zem, jak najít kontakt s realitou. Právě katolické křesťanství nám říká, jak vstoupit do společenství, do dějin, jak být srostlý s otázkou společného dobra, jak být součástí zemitosti a tělesnosti všeho. My jíme Tělo Kristovo, nereflktujeme jen Kristovy ideje. V tom je prvotní, archetypální a proměňující energie.

(meditace pro Slavnost Těla a Krve Páně)

Naléhavý úmysl Apoštolátu modlitby papeže Františka na měsíc červen 2020

Naléhavý úmysl papeže Františka na tento měsíc se věnuje modlitbě za světlo a sílu Ducha Svatého pro církev, aby svoji vnitřní obnovou pomáhala horlivěji celé lidské rodině vyjít z krize způsobené pandemií a vydala se vstříc nové epoše příchodu Božího království.

Nemálo lidí se ptá, co bude po čínském koronaviru COVID-19? Má se všechno vrátit do starých kolejí nebo se máme vydat dál?

„Co jsme dostali, musíme také dávat. Jsme povoláni šířit útěchu Ducha a Boží blízkost,“ říká papež František. „Chtěl bych se s vámi podělit ještě o úvahu nad naší cestou. Tolik bych si přál, abychom - jako křesťané - byli ještě více a více společně svědky milosrdenství pro těžce zkoušené lidstvo. Prosme Ducha o dar jednoty, neboť bratrství budeme šířit jedině tehdy, budeme-li sami žít jako bratři. Nemůžeme žádat po lidstvu jednotu, pokud se sami ubíráme jinými cestami. Modleme se tedy za sebe navzájem, pocítujme za sebe vzájemnou odpovědnost.“

Víme, že sami se sebou nejsme schopni učinit nic – nejsme schopni změny, obrácení. Jen Ježíš v nás každého z nás proměňuje a mění vše: On sám Ježíš. Když k nám přichází v eucharistii, je zárukou naší dokonalosti, svatosti, proměny našeho života. My ze své strany mu jen dovolujeme vstoupit a jednat, ostatní již činí On sám! Stáváme se dílem Ducha, který nám byl dán. To je naše jediné zásluha: vše Pánu odevzdat a nechat ho jednat – dovolit mu to!

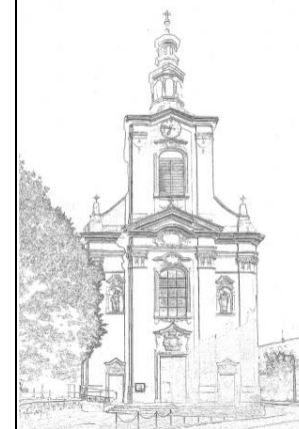
„Nelze začít od začátku honbu za vlastními úspěchy a nebrat na zřetel ty, kdo zůstali vzadu. A přestože mnozí to tak učiní, Pán po nás žádá, abychom změnili směr. V den Letnic Petr se smělostí Ducha vyslovil: Obráťte se (Sk 2,38), totiž změňte směr, obraťte směr jízdy. Potřebujeme se vrátit k cestě vedoucí k Bohu a k bližnímu, nikoli však odděleně, nikoli znečitlivěli k volání zapomenutých a zraněné planety.“

Proto znovu připomeňme dobrou zásadu: „Modlit se, jako by vše záleželo na Bohu, jednat, jako by vše záleželo na nás!“ Společenství církve je kvasem budoucnosti, není muzeem minulosti!

(papež František)

Václav č. 24 (2020)

14. 6. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

Slavnost Těla a Krve Páně

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Okolní kostely vždy v 8:00

1. ne v měsíci Lukavec
2. ne v měsíci Medvědice
3. ne v měsíci Sulejovice
4. ne v měsíci Velemín
5. ne v měsíci ---

Modlitební skupina

Út 16:30

DD Milešov Zatím ještě

Pá v 9:30 nejsou.

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši svaté.

- 14. 6. 2020 je ze čtvrtka přeložena **Slavnost Těla a Krve Páně - Boží Tělo**, po mši bude Eucharistický průvod.
- Ve čtvrtek 18. června 19:00 se na faře v Lovosicích uskuteční další **setkání mužů** - Chlapi Severu
Téma setkání je Mt 10,26-33
- **Modlitba chval** - poslední před prázdninami bude v pátek **19. 6. 2020 od 17:30** v kostele sv. Václava

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci

Zpověď vnitřního člověka vedoucí k pokoře

... Škoda, můj milý, že jsi tak málo pochopil, co jsem ti vysvětloval. Abys dříve přišel k rozumu, dám ti spisek, podle kterého se i já vždy zpovídám. Přečti si jej a jasně uvidíš přesné důkazy všeho toho, co jsem ti teď říkal. Zpovědník mně podal spisek a já jsem jej začal číst:

Když jsem obrátil pozornost na sebe samého a pozoroval jsem stav svého nitra, přesvědčil jsem se, že nemiluji Boha, nemám rád bližního, nevěřím ničemu náboženskému a jsem plný pýchy a touhy po rozkoších. To vše jsem v sobě skutečně objevil důkladným zkoumáním svých pocitů a činů.

1) Nemiluji Boha.

Kdybych Ho miloval, bez přestání bych na Něho myslel s radostí v srdci. Každá myšlenka na Boha by mi působila potěšení. Avšak já velmi často a velmi rád přemýšlím o světských věcech a myšlení na Boha pro mě představuje námahu a nudu. Kdybych Ho miloval, rozmlouvání s Ním v modlitbě by mě sytilo, utěšovalo a vedlo k nepřetržitému obcování s Ním. Ale já nejenže se neutěšuji modlitbou, ale navíc při ní pociťuji námahu, bojuji s nechutí, umdlévám leností a jsem ochoten zabývat se jakýmikoliv maličkostmi, jen abych modlitbu zkrátil nebo s ní přestal. Když se věnuji zbytečností, můj čas nepozorovaně ubíhá. Když se věnuji Bohu, když se postavím před Jeho tvář, každá hodina je pro mě rokem. Jestliže někdo někoho miluje, během dne na něho bez přestání myslí, představuje si ho, má o něho starost a při žádné činnosti nepouští svého milovaného přítele ze své myslí. Ale já během dne věnuji pouze hodinu, abych se ponořil do rozjímání o Bohu a zapálil se Jeho láskou, a třicet hodin přináším horlivě oběti modlám svých vášní! V rozhovorech o světských věcech, o věcech nízkých, jsem čilý, cítím potěšení, při úvahách o Bohu jsem strohý, lenivý a nudím se. Když jsem nedobrovolně jinými přiveden k rozhovoru o Bohu, snažím se co nejrychleji převést hovor na věci, lahodící mým vášním. Neúnavně se pídím po novinkách, po civilních nařízeních, po politických událostech, dychtivě hledám uspokojení své zvědavosti ve světských vědách, v umění, v obchodech, ale poučení v Zákonu Hospodinově, poznání o Bohu, o víře na mě nedělá dojem, nedává stravu mé duši a já to považuji nejen za nedůležitou činnost křesťana, ale za jakoby vedlejší předmět, kterému se musím věnovat leda ve volném čase. Krátce řečeno, jestliže se láska k Bohu pozná podle plnění Jeho přikázání: „Milujte Mě, a Má přikázání zachovávejte,“ říká Pán Ježíš Kristus, ale já Jeho

přikázání nejen nezachovávám, nýbrž se o to i málo snažím, pak z toho jasně vyplývá, že Boha nemiluji. To potvrzuje i Basil Veliký, když říká: „Důkazem, že člověk nemiluje Boha ani Jeho Syna, je to, že nezachovává Jeho přikázání“ (Moralia, 3).

2) Nemám rád bližního.

Neboť nejenže se nemohu odhodlat položit svůj život pro dobro bližního (podle Evangelia), nýbrž neobětují pro jeho dobro ani svoji čest, blaho a klid. Kdybych ho miloval podle přikázání Evangelia jako sám sebe, jeho neštěstí by zasahovalo i mě, jeho štěstí by uchvacovalo i mě. Avšak já se zvědavostí poslouchám zprávy o neštěstí bližního, nermoutím se, ale jsem lhostejný nebo - což je trestuhodné - nacházím v tom jakoby uspokojení, a špatné činy svého bližního nepřikrývám láskou, ale s odsouzením je rozšiřuji. Jeho blaho, čest a štěstí mě neuchvacují jako vlastní, ale docela, jako všechno cizí, nebudí ve mně pocit radosti, spíše ve mně vzbuzují jakoby závist nebo pohrdání.

3) Nevěřím ničemu náboženskému.

Ani v nesmrtnost, ani v Evangelium. Kdybych byl pevně přesvědčen a bez pochyb věřil, že po smrti je život věčný s odplátou za pozemské činy, bez přestání bych o tom uvažoval. Sama myšlenka na nesmrtnost by mě děsila a žil bych zde jako cizinec, připravující se na návrat do své vlasti. Avšak já nepřemýšlím o věčnosti a konec tohoto života považuji za konec své existence. Uhnízдила se ve mně skrytá myšlenka: Kdo ví, co bude po smrti? A pokud říkám, že věřím v nesmrtnost, říkám to jen z rozumu, ale moje srdce zdaleka není pevně přesvědčeno, že moje chování a ustavičná starost o uspořádání smyslového života tomu otevřeně nasvědčují. Kdybych svaté Evangelium s vírou přijal do svého srdce jako slovo Boží, bez přestání bych se jím zabýval, učil bych se je, utěšoval bych se jím a hleděl bych na ně s hlubokou zbožností. Moudrost, milosrdenství, láska v něm skryté by mě přiváděly v nadšení, utěšoval bych se vzděláváním v Zákonu Božím ve dne v noci, sytil bych se jím jako každodenním chlebem a horlivě bych usiloval o plnění jeho ustanovení. Nic pozemského by nebylo schopno mě od něj odtrhnout. Avšak když zřídka čtu nebo poslouchám slovo Boží, tak buď z nutnosti, nebo ze zvědavosti. Nevěnuji mu přitom hlubší pozornost, pociťuji odměřenost, nezáměr a - jako by to bylo obyčejné čtení - zůstávám bez jakéhokoli užitku a jsem hotov zaměnit je za světské čtení, ve kterém nacházím mnohem více uspokojení, více nových zajímavostí.

4) Jsem plný pýchy a sobectví.

Všechny moje skutky to potvrzují: Když u sebe vidím něco dobré, chci to vystavit na odiv, nebo se vychvaluji před druhými, nebo se v sobě shlížím. Navenek třeba i ukazují pokoru, ale vše přičítám svým silám a pokládám se za lepšího než druzí nebo, v krajním případě, ne horšího. Všimnu-li si u sebe chyby, snažím

se ji omlouvat, zakrýt ji maskou nutnosti či nevinou. Zlobím se na ty, kdo mně nelichotí, a myslím si, že si neumějí vážit lidí. Chlubím se svými schopnostmi, nezdary pokládám pro sebe za urážející, reptám, raduji se z neštěstí svých nepřátel. Jestliže usiluji o cokoliv dobrého, pak tím sleduji nějaký cíl, buď pochvalu, nebo duchovní zistnost, nebo světské potěšení. Zkrátka - neustále si ze sebe činím vlastní modlu, které nepřetržitě sloužím, ve všem hledám potěšení smyslů a potravu pro své rozkošnické vášně a žádosti. Z výše uvedeného vidím, že jsem pyšný, smyslný, nevěřící, nemiluji Boha a nenávidím bližního. Jaký stav může být hříšnější? Stav duchů temnoty je lepší než můj: oni sice nemilují Boha, nenávidí člověka, žijí a stravují se pýchou, ale v krajní míře věří, třesou se vírou. A já? Může být bídější osud než ten, který mě čeká? A za co by měl být přísnější výrok soudu, když ne za takovou nevšímavost a nerozvážný život, k němuž se přiznávám!

Když jsem přečetl tuto zpověď, kterou mi zpovědník půjčil, strnul jsem hrůzou a uvažoval jsem pro sebe: Bože můj, jak strašné hříchy se ve mně skrývají, a já jsem si jich dosud nevšiml! A touha očistit se od nich mě přiměla, abych toho velikého duchovního otce požádal o poučení, jak bych mohl poznat příčiny všeho zla a najít způsob k nápravě. A on mě začal poučovat.

Věz, milý bratře, že příčinou nelásky k Bohu je nevíra, příčinou nevíry je nedostatečné přesvědčení a příčinou nedostatečného přesvědčení je nehledání jasného poznání pravdy a nestaráni se o duchovní vzdělání. Slovem: Bez víry, nemůžeš milovat. Bez přesvědčení nemůžeš věřit. A abys byl přesvědčen, musíš získat plné a důkladné poznání o daném předmětu. Je nevyhnutelně nutné rozjímáním a studiem slova Božího pod zkušeným dohledem vzbudit v duši žízeň a touhu, nebo - jak jiní říkají - „údiv“, který plodí neodolatelnou touhu blíže a co nejvíce poznávat věci, hlouběji pronikat k vlastnostem předmětu.

leden duchovní spisovatel o tom uvažuje takto: „Láska se obvykle rozvíjí poznáním, a čím hlubší a širší bude poznání, tím více bude lásky a tím příhodněji se duše obměkčuje a přiklání se k lásce božské, pilně nazírá nejdokonalejší a nejnádhernější bytost Boží a jeho nekonečnou lásku k lidem.“ Nyní vidíš, že příčinou hříchů, o kterých jsi četl, je lenost k přemýšlení o duchovních věcech, která ničí samotný pocit jeho potřebnosti. Jestli si přeješ poznat i prostředky k přemožení toho zla, všemožně se snaž o duchovní posvěcení, dosáhneš toho horlivým zájmem o slovo Boží, o učení svátých Otců, rozjímáním a duchovní radou nebo rozmluvou s moudrymi o Kristu. Ach, milý bratře, kolik pohrom nás